

W H O L E T

SUPLEMENT IL·LUSTRAT D'«EN PATUFET»

Mala sort

En Florenci Robatot és un famós Hadregot.

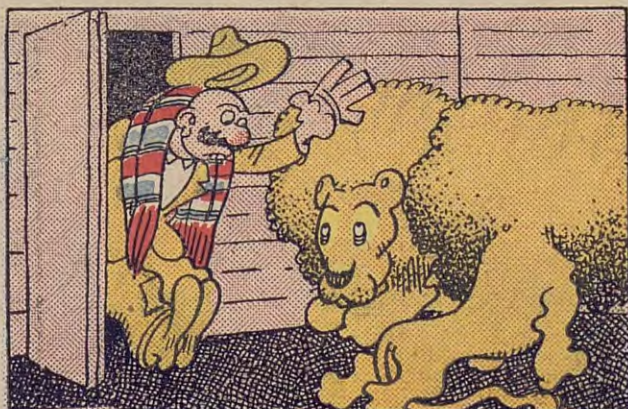
Eixa porta li semblà molt fàcil de dominar.

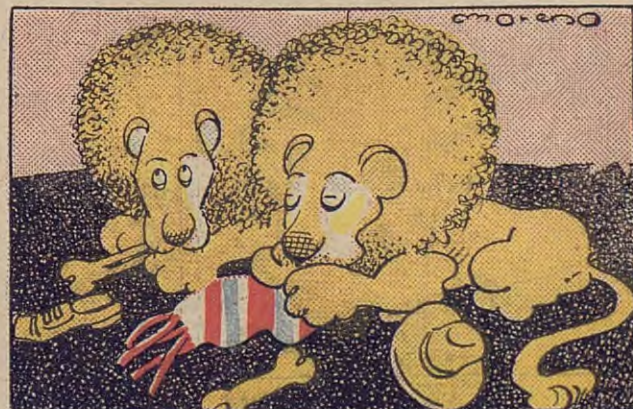
—Apa, Florenci, un cop més te'n duràs força diners.

—Ja s'obre, ja l'he vençut aquest pany tan testarrut.

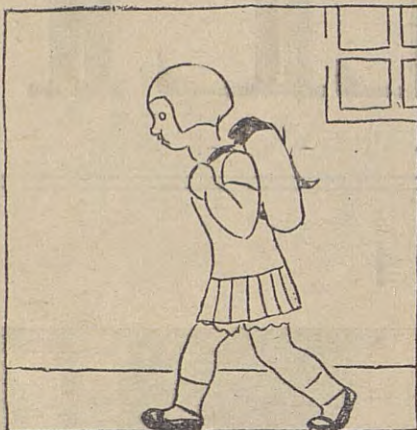

En lloc de l'or desitjat dues feres ha trobat.

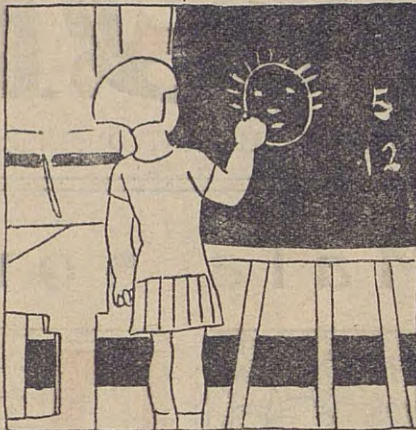

No es parlà mai més ni un mot d'en Florenci Robatot.

La venjança

La Merceneta aniria al col·legi molt satisfeta si no fos el mal gènit de la seva mestressa.

Un moment que la mestressa és fora, l'aprofita per fer a la pissarra un ninot que suscita les rialles de les seves companyes.

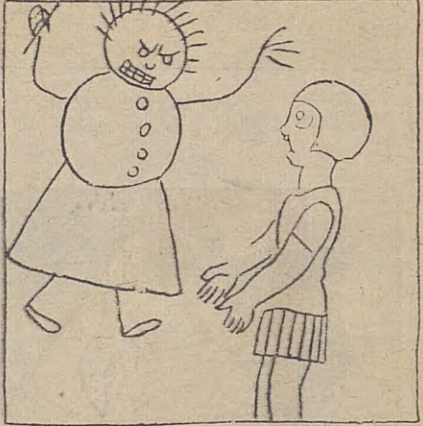
En tornar la mestressa a la classe, renya severament la Merceneta.

La Merceneta no s'ho sap acabar. La seva antipatia per la mestressa augmenta considerablement.

Per venjar-se, decideix fer a la paret una caricatura de gran tamany de la seva professora.

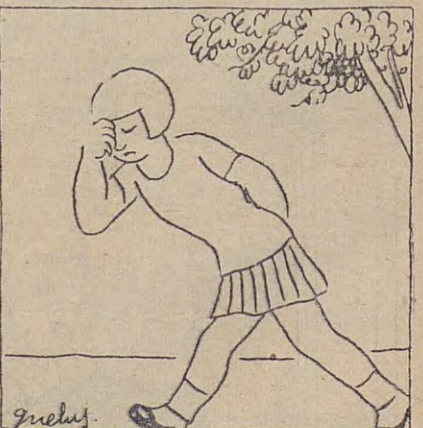
Un cop la té feta, podeu comptar la seva sorpresa en veure que el ninot que acaba de fer s'anima...

...i l'empaita amb aire amenaçador...

...i acaba donant-li una gran lliçada.

La Merceneta ha decidit no venjar-se mai més de ningú.

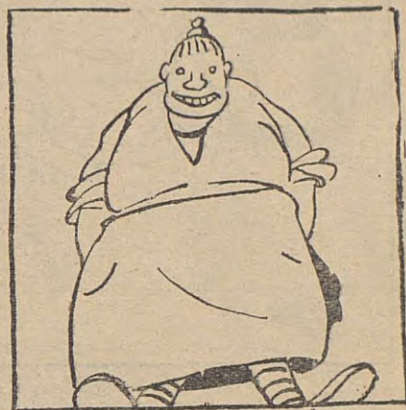
Falta de pes

Donya Reparada no es fiava pas de les minyones. Tenia les seves balances

i en passar els comptes de la plaça comprovava el pes de totes les coses comprades.

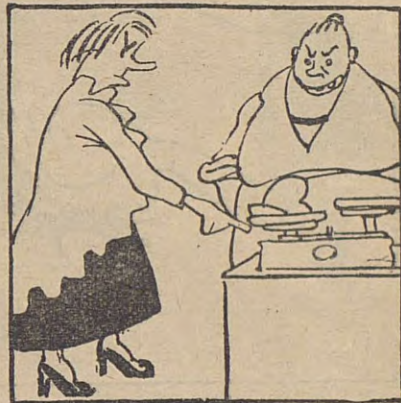
Una vegada, llogà una minyona nova...

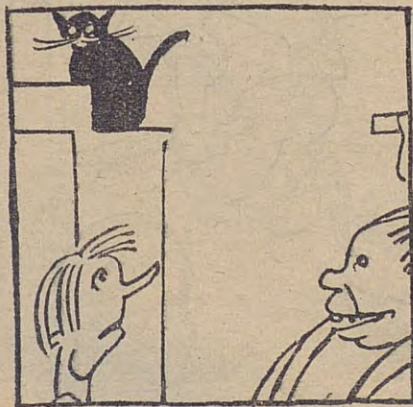
que era molt gurmanda. Un dia que havia comprat dues lliures de bístec

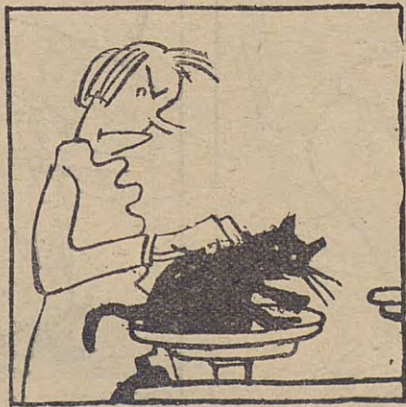
se'n menjà per esmorzar una lliura i mitja!

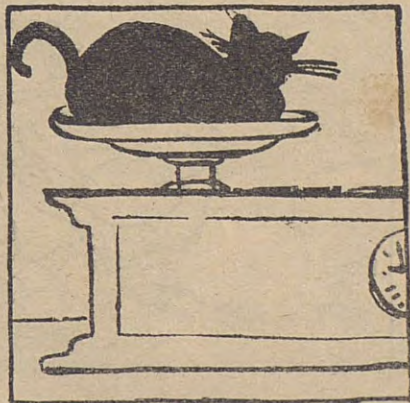
Donya Reparada li demanà raó de la disminució del tall.

—Es el gat que se l'ha crosplit—exclamà la minyona.

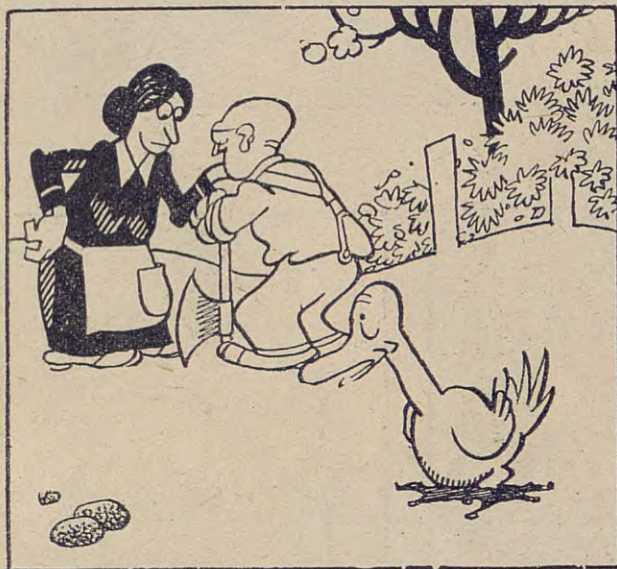

Donya Reparada agafà el gat pel clatell i el posà a les balances...

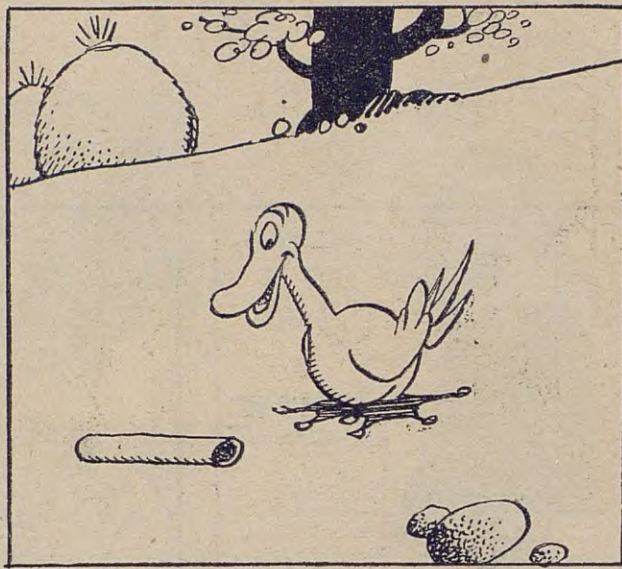

Només pesava nou unces!

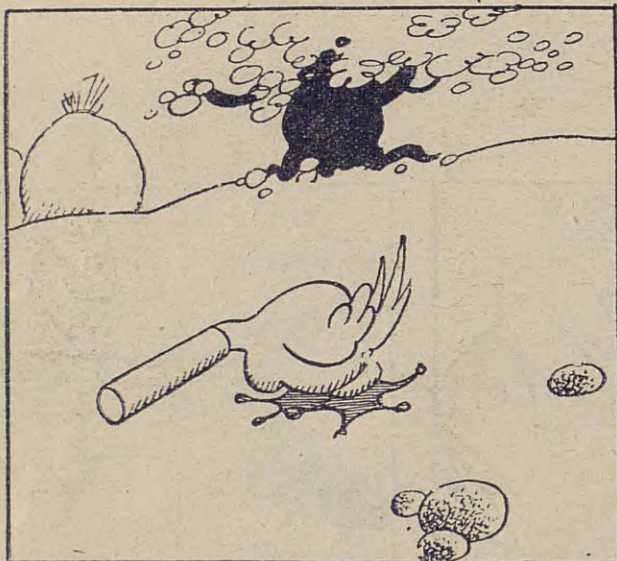
Un ànec cuirassat

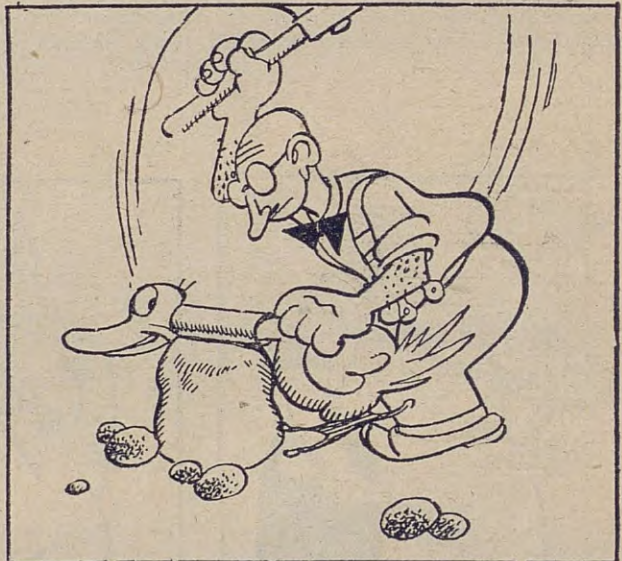
L'ànec Mec s'assabentà
que el mataran per dinar.

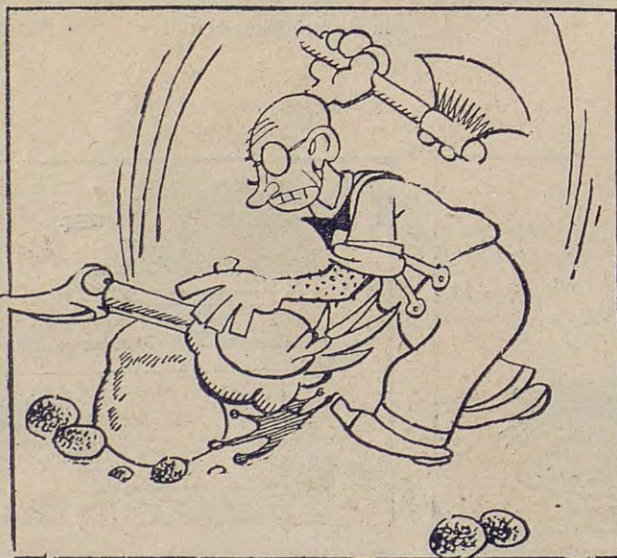
Un tub de ferro li dóna,
per salvar-se, idea bona.

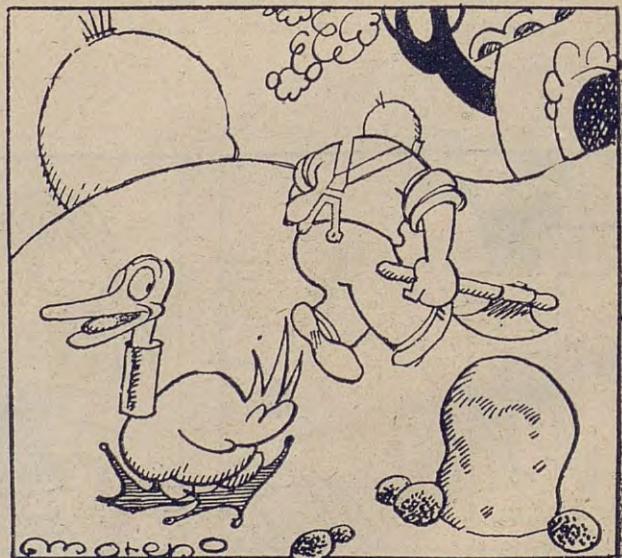
El coll a dins hi ha posat
i ara porta coll planxat.

Son amo, amb una destrat
vol donar-li el cop mortal.

Però per més que picà
el coll no logrà tallar.

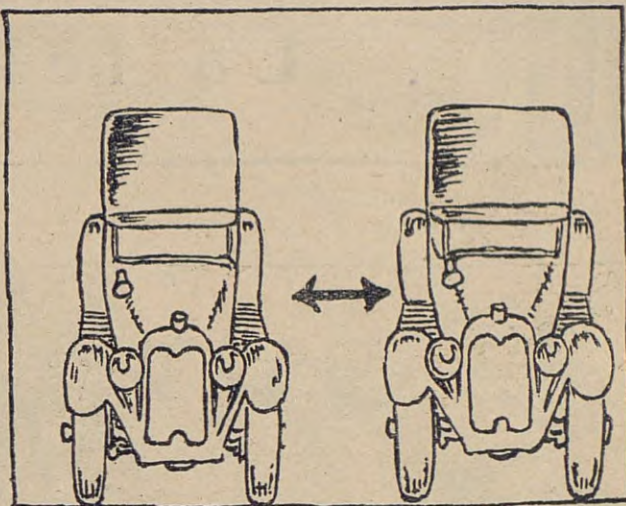

I el perdona, ben segur
de què fóra massa dur.

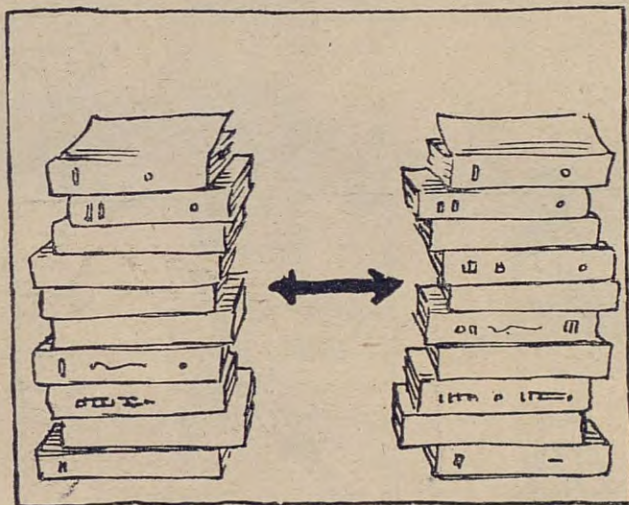
Una cosa és predicar...

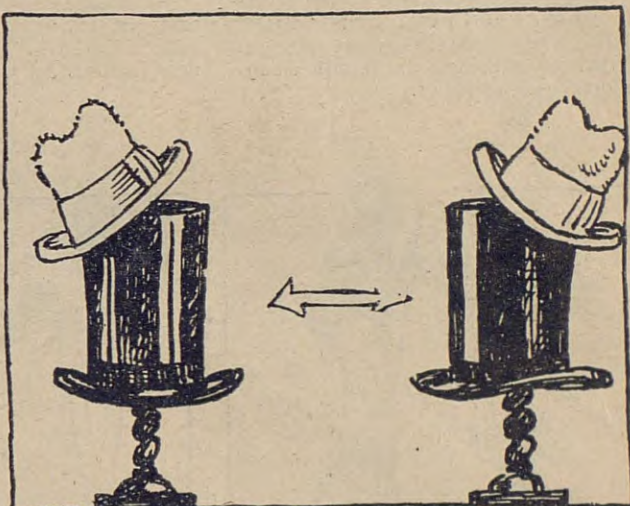
Una vegada, cert agent comunista volia explicar a un pagès el seu sistema social.
—Veieu—li deia—, el comunisme és una cosa molt senzilla:

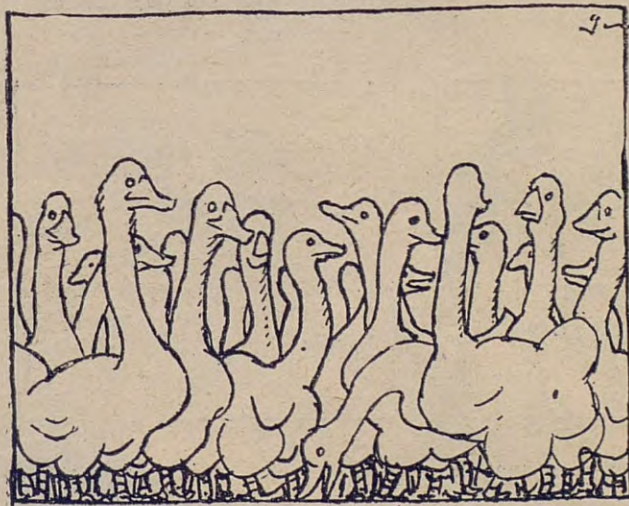
Imaginem que el volem implantar entre nosaltres dos. Doncs bé; si tenim—una suposició—dos automòbils, repartirem: un per vós i un per mi. ¿No està bé?
—Perfecte—féu el pagès.

—Si tenim vint llibres, per exemple, us en tocan deu a vós i deu a mi.
—M'hi conformo.
—Ja veig que aneu entrant en el com i el què de la cosa.

Si tenim quatre barrets...
—Ja m'ho penso: dos per vós i dos per mi.
—Exactament; ja en sabeu tant com en Lenin.

I el mateix farem amb les bèsties. De seixanta oques, trenta serien per mi...
—Alto, no m'hi avine!

—¿Per què? ¿Que no és el mateix?
—No! De barrets, llibres i autos no n'he tingut mai, però d'oques sí que en tinc!

La felicitat

Cresus, rei de Lídia, era l'home més ric del seu temps i estava molt satisfet d'ell mateix i de les seves riqueses. Tenia, naturalment, una munió d'aduladors i pescagangues.

Li plaïa tenir entorn seu artistes i savis de tot arreu, i una vegada féu venir a la seva cort l'atenès Soló, un dels famosos set savis de Grècia.

Però Soló, malgrat que el rei li ensenyés totes les seves possessions i riqueses, no semblà pas gaire entusiasm.

Cresus, un xic decebut davant la indiferència del savi, li preguntà qui li semblava que era l'home més feliç del món.

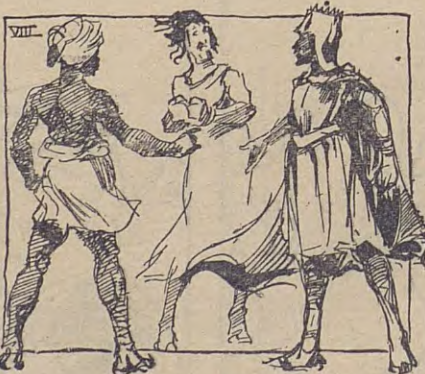
—Un home molt feliç—digué Soló, —fou Tellus d'Atenes, qui visqué virtuosament i morí havent estat útil a sa pàtria.

Cresus, enujat, li digué: —Doncs jo, ¿no creus que sóc el més feliç? —No ho sé—respongué Soló—; fins que un home ha mort no es pot saber si ha estat feliç. Qui sap què pot passar!

Cresus no quedà pas convençut i es separà de Soló molt enujat amb ell. Anys després, Cirus el Persa el vencé, el féu presoner i el condemnà a morir cremat.

El rei vençut, veient-se a punt de morir, exclamà: —Oh, Soló, raó tenies de no voler-me dir feliç!— Cirus el sentí i li preguntà quin déu invocava.

—Recordo els mots de Soló—digué Cresus—quan m'advertí que no sabem mai si serem desgraciats abans de morir.—Cirus, tement per ell un cas semblant, perdonà a Cresus i el tingué per conseller i amic.

Popularitat

El senyor Enric de Poc
moltes pessetes tenia
guanyades en aquell temps
de la guerra en què hi havia
per tothom negoci a fer
espavilant-se una mica.
Ell abans havia estat
drapaire sense botiga,

DE COL.LABORACIO

—Quines ilustracions tan boniques!
—I això que les mireu al revés.

però venent ferro vell
per fabricà artilleria
agavellà un capital
més gros que el Gros de la rifa.
Ara tenia un palau
en un barri de gent rica,
dos Rolls Royce, vint criats,
a la muntanya tres finques
i fins un castell feudal
amb fantasmes cada dia.
La muller d'Enric de Poc
brillants i perles llufa
i anava sempre al Liceu
i també als tes de cà'n Llibre.
Però malgrat sos diners,
ses joies i sos vehicles,
els veritables senyors
mai entre ells els acollien,
puix eren uns *parvenus*
sense història ni família,
veritables pagerols
baixant de l'hort... o la vinya.
La muller d'Enric de Poc
molt n'estava ressentida
i a son infeliç marit
li tornava agre la vida,
queixant-se-li en tot moment

dels desprecis que rebia.
—De què et serveix ésser ric
si tothom et pren la mida!
Vejam quin jorn lograràs
que hom ens respecti una mica!—

A casa d'Enric de Poc
ve una visita sinistre,
un lladre internacional,
estafadó i xantagista.
Enric de Poc el coneix
i al seu despatx de seguida
es tanca amb ell a parlar
d'assumptes de mort o vida.
—Aquí tinc, Enric de Poc—
diu el lladre amb veu ombrívola—
uns documents demostrant
que tu t'has guanyat la vida
enganyant els alemanys
i els francesos quan podies
Hom et creia un negociant
que sols ferro vell venia
i per sota mà eres tu
dels dos bàndols un espia!
—Es ben cert—Enric de Poc
li respon amb veu tranquil·la.—
Així he fet els meus diners,
però ¿a tu qui t'hi embolica?
—Si no em dones de seguit
tres milions, això es publica!
—Publica-ho cuitacorrents—
fa Enric de Poc de seguida,
amb el rostre resplendent
de continguda alegria.—
Publica-ho! Seré famós!
Eixa història de ma vida
m'obrirà portes arreu
de gent noble i de gent rica.
Em tenen per un ningú

perquè és obscura ma vida,
però quan sabran això
devindrà l'home del dia!

El bandit ha publicat
tots els secrets que sabia,
els diaris en van plens
i fan la biografia
de l'espia Enric de Poc,
publicant fotografies.
En pocs dies ha lograt
tot allò que ell tan volia:
que la gent parlessin d'ell
com persona distingida.
Ara la seva muller
tothom a te la convida,
i quan ell va a Caçadors
tothom davant d'ell s'inclina,
que els diners no són pas res
si hom no és famós una mica.

P. E. P.

PROVA DECISIVA

En un bar, dos individus discuten
sobre els sentits del gust i de l'olfac-
te, quin era el més útil. El defensor
de l'olfacte era un individu molt xe-
rraire, i féu un llarg discurs demos-
trant que el nas és més útil que el
paladar, per cent raons diferents.

Quan hagué acabat, el seu contrin-
cant cridà el cambrer i li demanà un
got de moscatell.

Quan tingué el vi al davant seu, se'l
begué, paladejant-lo amb fruïció, i des-
prés, allargant el got buit al seu com-
pany, li digué senzillament:

—Ara tu, olora.

—¿A tu no se t'ha declarat mai ningú?
—Sí. Als quinze anys ja se'm va declarar el tifus.

Noves aventures d'en Baliga i en Balaga

*Troben un procediment
per viure gratuïtament.*

Amb tota solemnitat
aquells havans s'han fumat.

I un atac els ha vingut
de nicotinisme agut.

Els han conduït tots dos
a la casa de socors.

El metge ordena, formal,
que els portin a l'hospital.

Baliga es posa a cridar
que allí no s'hi vol estar.

Però el convenc en Balaga
i de seguit s'apaivaga.

Amb traça s'han procurat
un tabac endiestrat.

I es tornen a emmetzinar
a còpia de tant fumar.

El doctor ha decidit
que vuit dies facin llit.

Toni